

REVARSATUL

ZORILOR

IANUARIE 1932
NUMĂRUL 1

REVARSAȚUL ZORILOR

Viena

1 Ianuarie 1932

No. 1

Un nume nou

„Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta, și toți împărații slava ta; și-și vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura lui Iehova.” — Isaia 62:2.

IEHOVA a dat de înțeles lămurit, că are de scop ca „să-și aleagă dintre națiuni un popor pentru numele său”, și că acest popor va trebui să vestească „bunătățile sale” și nu a unei oareșoare creaturi, sau a unei organizațiuni făcute de oameni. Evident că este hotărîrea lui Iehova de a întemeia adevărul pe pământ, în timp ce încă rămășița sa sau servul său credincios este pe pământ, și că adevărul va fi vestit de rămășița unsă spre mărirea și lauda numelui său mare. Nu se pare nicidecum potrivit să credem, că Iehova ar permite, ca și cele din urmă membre ale adunării sale alege să moară sau să fie duse în cer, în timp ce încă oameni răi vorbesc în numele lui Dumnezeu și vestește eroare spre necinstirea numelui său. Se pare cu mult mai sănătoasă părerea, că Dumnezeu va avea o anumită clasă ca martorii săi, și anume chiră la sfârșitul organizației lui Satan. Dumnezeu va nimici pe cei fărădelege și pe cei ce vorbesc cu fățarnicie în numele său, ca astfel oamenii cu bun simț să poată cunoaște, ce este adevărul, și cum să stea de partea dreaptă.

În primele începuturi ale bisericii lui Dumnezeu, unele grupe în sânul bisericii au dorit să se numească după un învățător iubit sau apostol al lui Cristos. Pavel a accentuat indeosebi greșala unei astfel de atitudini, și i-a invitat să se păzească de aceasta. (1 Corinteni 3:4,5) După ce apostolii și-au sfârșit călătoria de pe pământ, oamenii din adunări au căzut în aceeași greșală. În timp ce s'au făcut cunoscuți sub numele unui om, sau cu un nume care a fost ales pentru un anumit scop sau cu o anumită ocazie. Multe națiuni s'au făcut cunoscute sub numele lui Cristos, cu toatecă nimenea nu este creștin dacă nu este uns de Iehova Dumnezeu; și astfel națiunile în mod greșit se numesc „creștine”. În națiunile acestea sunt mai multe clase și numiri. Sunt romano și greco-catolici, calviniști, luterani, baptiști și methodiști, urmașii lui Campbell și mulți și mulți alții, cari toți se numesc creștini, și toți afirmă că vorbesc adevărul; și totuși niciuna din ele nu cinstește numele lui Iehova. În anii de curând trecuți un hărbat credincios al lui Dum-

nezeu a desfășurat activitatea, prin vestirea adevărului lui Dumnezeu descoperit pe vremea aceea, și aceia cari au fost țevărăși cu el în lucru, au fost numiți „Russelliți”, „Oamenii zorilor Mileniului”, „Studentii Bibliei Internaționali”, și altcum. După moartea lui Charles T. Russell multe grupe s'au format, cari au fost formate de aceia, cari odinioară au petrecut cu el, și fiecare dintre aceste grupe crede că învață adevărul, și fiecare dintre ele se numește cu una din numirile „Urmașii lui Pastor Russell”, „Prietenii adevărului”, „Paznicii adevărului descoperit prin Pastorul Russell”, „Studentii Bibliei Uniți” și alte asemenea numiri după numele conducătorului lor local. Teate aceștea produc incurcătură și împiedecă pe cei cu bun simț, cari nu se pot bine orienta, ca să ajungă la cunoștința adevărului.

Dacă trebuie să se dea pe pământ o mărturie aspră, clară și hotărîtă pentru numele și preamărirea lui Iehova, atunci se pare să fie o părere cuminte, că Iehova va da de înțeles clar, că cine sunt aceia, cari vestește adevărul. Pe mai departe nu este cuminte a aștepta, că aceia cari pun mărturie despre adevăr, trebuie să cinstească și să curățească numele lui Iehova și nu numele oarecărui învățător sau organizații formate de oameni.

Până în timpul prezent, preoții și învățătorii diferitelor confesiuni ale așa zisei „creștinătăți organizate” au cauzat multă incurcătură, și prin învățăturile lor contrazicătoare pe mulți oameni au întors dela Dumnezeu și dela cuvântul său. Acuma însă un număr mare de oameni încep să vadă, că creștinătatea organizată este fățarnică, dar totuși sunt încă mulțimi cari se află încă în incurcătură. Unii cari într'adevăr fac lucrul puzerii mărturiei pentru numele și onoarea lui Iehova, sunt cunoscuți de mulți oameni din lume ca „Russelliți”, „Asociația Internațională a Studentilor în Biblie” sau „Oamenii Turnului de Veghere”. Sunt însă o serie de grupe, cari poartă astfel de numiri, ca „Studentii Bibliei Uniți” sau „Prietenii adevărului”, și aceștea se luptă în public împotriva lucrului de mărturie cu înțeste justificarea mare, lui nume al lui Iehova împotriva organizației lui Satan. Acești contrari afirmă că șed în templul

lui Dumnezeu. Ei se înalță pe sine și pe conducătorii lor, și în același timp se luptă împotriva unci Societății, care publică vestea adevărului; exact cum a prezis aceasta apostolul, că se va întâmpla. (2 Tesalon. 2:1-5) Acești dușmani, sfătuesc pe oameni, ca nu cumva să se ocupe cu literatura care se editează de Societatea Turnul de Veghere Bibliei și Traciate, și de Asociația Internațională a Studenților în Biblie, și prin aceasta produc incurcătură. Contrarii de acest fel nu numai că neglijează ca să vestească oamenilor ziua de răsbunare a Dumnezeului nostru împotriva organizației Diavolului și să răspândească vestea împărăției lui Dumnezeu ca mijlocul pentru nimicirea organizației nelegiuite ba chiar ei duc o luptă deschisă împotriva tuturor acelor, cari în acest mod fac cunoscut adevărul. Toate acestea aduc ocară și necinste asupra numelui lui Iehova. Dacă acești contrarii ar avea dreptate, atunci noi nu am avea dreptate, și dacă noi reprezentăm lucrul drept, atunci aceia au o purtare nepotrivită. Nu se pare oare că o presupunere înțeleaptă, că Dumnezeu va lămurii, că cine sunt martorii lui dintre cetele acestea și cine vestește adevărul; și că aceasta o va face încă înainte de ce nimicește „creștinătatea” sau pe organizația lui Satan?

* În Izrael erau martori adevărați și falși; însă ceea ce a fost scris de profetii lui Dumnezeu despre Izrael, s'a scris spre folosul deosebit al clasei credincioase a servului dela sfârșitul lumii. Despre aceasta suntem convinși pe deplin. (Romani 15:4; 1 Corinteni 10:11) Dela venirea Domnului la Templul lui Dumnezeu, cei din clasa templului au primit o privire mai clară în scopurile lui Iehova, ca până atunci; însă niciunul dintre aceia cari sunt în afară de templu nu s'au împărtășit într-o asemenea viziune. Cei ce se luptă împotriva lucrului de mărturie, ce s'a făcut și ce se va face, nicidecum nu cred, că Isus Cristos a venit în 1918 în templul lui Dumnezeu, și pentru aceasta probabil, că nu li s'a dat o privire în descoperirile date clasei templului. Ei nu înțeleg adevărul prezent. Pe de altă parte aceia, cari au luat parte la lucrul de serviciu al Domnului aceia au avut o masă bogată a Domnului înaintea lor și s'au îmbogățit cu mâncările bogate. Ei beau din izvoarele adevărului, se veselesc în timp ce alții se mânie. Despre starea pe care noi o vedem înaintea ochilor noștri a lăsat Iehova să scrie profetul său: „Dacă așa zice Iehova, Domnul; iacă servii mei vor mânca; dar voi veți fi flămânzi; iacă servii mei vor bea; dar voi veți înseta; iacă servii mei se vor bucura, dar voi vă veți rușina; iacă servii mei vor cânta în veselia inimii; dar voi veți striga în durerea inimii și veți urla de sdrobirea sufletului.” — Isaia 65:13, 14.

* Noi desigur nu avem cauză de discuție cu cineva; și singurul motiv pentru ce dăm atenție acelor, cari se luptă împotriva adevărului prezent, sau că numai amintim numele lor, este acela ca să descriem precis starea noastră, și s'o facem cunoscută; și aceasta se pare că este voia lui Dumnezeu. Noi știm că aceea, ce trăește azi

rămășița unsă a lui Dumnezeu, corespunde întocmai cuvintelor arătate mai sus ale profetului Isaia. Noi știm că suntem în mod bogat provăzuți de Domnul, până când nu acesta este cazul în contrari. Domnul dă după aceea de înțeles, cum va face cu învățătorii falși sau clasa servului rău, și cu toți aceia, cari au produs incurcătură, cum spune: „Și veți lăsa numele vostru la aleșii mei drept blestem; căci Iehova Domnul te va omori. Și cu alt nume va numi pe servii săi.” — Isaia 65 versetul 15.

* Se pare să fie clar, că Domnul va da de gol pe învățătorii falși și pe martorii falși, așa că oamenii nu vor avea nici o scuză, dacă se vor codi ca să asculte adevărul său. În textul amintit mai pe urmă cuvântul tradus „blestem” de fapt se traduce potrivit „jurământ”, și așa și este tradus de Rotherham. „Blestem” sau „jurământ” arată o declarație sau afirmare solemnă, însoțită de o cerere adresată către Iehova, ca să stabilească ca dreaptă afirmația sau declarația aceea. Pentru aceasta a spus Domnul despre aceia, cari cu toată se dau ca urmașii lui Cristos, și se numesc creștini, servii Domnului, însă cinstesc numele creaturilor și nu a Creatorului, că vor fi înlăturați, și „veți lăsa numele vostru ca blestem (jurământ)”; și aceasta înseamnă, că trebuie să se facă o afirmație sau declarație solemnă, ce corespunde hotărârii lui Iehova, că acesta este adevărul; anume, că acești credincioși falși nu sunt martorii aleși ai Domnului; și că Iehova va da alt nume servului său credincios și adevărat.

* Afirmățiunea sigură a profetului sună: „Domnul, Iehova, te va omori.” Aceste cuvinte ale profetului se potrivesc exact cu cuvintele apostolului cu privire la „omul fărădelegii”, după cum urmează: „Și atunci se va arăta acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii sale.” — 2 Tesaloniceni 2:8.

* La aceasta Dumnezeu ne descoperă motivul acestei purtări aspre împotriva credincioșilor falși: „Așa că cine se va binecuvânta în țară se va binecuvânta în Dumnezeu adevărului, și cine va jura în țară, va jura pe Dumnezeul adevărului, căci vechile suferințe vor fi uitate, vor fi ascunse de ochii mei.” (Isaia 65:16) În timp ce Iehova ucide pe servul fals sau nelegiuit, justifică (curățește) numele și cuvântul său, și lasă să fie cunoscuți lămurit unii ca aceia, cari sunt credincios devotați față de el, și dă acestora un alt nume. Motivul pentru aceasta, este, că mulți au afirmat că sunt servii lui Dumnezeu, cu toate că au fost necredincioși, privilegiile lor le-au folosit spre rău, și au cauzat incurcătură între aceia, cari au dorit să asculte. Iehova spune, că pentru ca să facă o deosebire clară între servul fals și cel credincios, dorește să facă cunoscută nașterea sa aleasă sub un nume cu totul deosebit. Deoarece aceasta este adevărat, atunci este sigur și aceea, că numele nou stă în legătură cu lucrul servului credincios al lui Dumnezeu de pe pământ, și are alce cu

lucrul său. Va fi un nume, ce nu se poate folosi de alții, și pe care alții nu vor dori să-l poarte.

19. Întărind părerea aceasta, vorbește Iehova Dumnezeu prin profetul său către clasa servilor credincioși, către membrele Sionului, în modul următor: „De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui, și izbăvirea lui ca o făclie care se aprinde. Atunci neamurile vor vedea mântuirea (altele traduceri, dreptatea) ta și toți împărații slava ta; și îți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului.” (Isaia 62:1,2) Acest text prin urmare trebuie să se refere la timpul după ce Iehova a rezidit Sionul și s'a arătat în măreția sa și în mijlocul organizației sale. (Psalm 102:16) Nu ar fi consecvent, ca să aplicăm cuvintele acestea ale profetului asupra membrilor alegerii, după ce sunt așezați în ceruri, deoarece națiunile atunci nu ar putea să vadă, că Dumnezeu are un popor încercat, care cu hotărîre pășește înainte pentru numele său. Iehova declară (Isaia 62:1), că de dragostea Sionului lucrează atât de hotărît: ceeace dă de înțeles, că va da în știre, că Sionul este organizația sa, și că națiunile trebuie să vină la cunoștința aceasta. Pentru aceasta, lucrul acesta trebuie să se întâmple, înainte de născocirea națiunilor. Membrii organizației lui Dumnezeu, cari astfel sunt recunoscuți de el ca probați, în textul acesta se aseamănă unei făclii în slăcări, ridicată sus care arată, oamenilor calea spre mântuire. Tot în acelaș capitol, în versetul zece al profeției lui Isaia, Iehova poruncește poporului său, în timp ce este încă pe pământ, ca să ridice un steag pentru popor, probabil că în scopul, ca să conducă pe cei cu simț bun pe calza lui Dumnezeu a Domnului. Legătura arată, că Iehova Dumnezeu va da poporului său un nume nou, și îi spune: „Tu vei fi chemat pe un nume nou, pe care gura lui Iehova îl va hotărî.” Legătura arată, că el va face aceasta după ce Domnul Isus a venit la templul său și după ce a rezidit Sionul. Numai după aceea va porunci acelor, cari fac parte din clasa templului ca să ridice sus steagul, ca pe o făclie în slăcări, pentru folosul și conducerea poporului. Numai o singură clasă de oameni se găsește pe pământ, pe care Domnul o folosește în modul acesta. Națiunile și indeosebi acelea ale creștinătății, încep acum să recunoască, că acesta este un popor „pentru numele său” și că aceștia cântă și laudă numele lui Iehova fără ezitare.

11. „Religia organizată”, numită „creslinătate” a făcut multă pagubă vestirii adevărului împărăției lui Dumnezeu și a lucrului său, însă clasa ce constituie pe „servul rău”, pe „omul fărădelegii”, este în stare ca să producă pagube cu mult mai mari și nelegiuite. Nimeni altul afară de clasa lui Iuda, care poartă acelaș nume ca „servul credincios” al lui Dumnezeu, nu ar fi în stare ca să facă așa mare pagubă adevărului și să producă atâta încurcătură între popor ca aceștia. În timpul prezent grupele acelea, cari se numesc „Studentii

Bibliei”, „Studentii Bibliei Uniți”, „Prietenii adevărului” și „Urmașii Pastorului Russell”, și cari afirmă că „sunt bazați pe adevărurile fundamentale, cari au fost descoperite de Pastorul Russell”, vorbesc împotriva clasei aceleia, care vestește vestea împărăției. Acești contrari ridică invinuire în public că Societatea Turnul de Veghere Biblie și Tractate și organizația ei ar fi numai o organizare vicleană pentru vânzarea cărților, și face „un lucru mare în numele Domnului sub motiv fals”. Pentru sprijinirea părerii lor aduc cuvintele lui Isus Cristos, care a zis: „Mulți imi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! oare nu am făcut noi multe minuni în numele tău?” (Matei 7:22) Aceste cuvinte le folosesc împotriva clasei servului credincios, ca și cum facerea unui lucru, ar fi un anumit semn al fărădelegii, și că Domnul ar condamna un asemenea lucru. Aceia cari se luptă împotriva acestui lucru, nesocotesc cu totul porunca Domnului Isus îndreptată către cei credincioși. Isus spune: „Această evanghelie a împărăției va fi propovăduită tuturor națiunilor de pe pământ spre mărturie” (Matei 24:14) Vine timpul despre care spune Domnul: „Căci toiagul de cârmuire al răutății nu se va odihni (alții: nu va rămânea pe mai departe) pe moștenirea celor neprihăniți.” (Psalm 125:3) Pentru aceasta va înălțura pe „servul rău” sau pe „omul fărădelegii”, ca adevărul să albească cale liberă, și ca pentru încurcătura cugetelor între oameni, oricine să fie accia cari vestesc adevărul lui Dumnezeu, să nu mai fie motiv de scuză.

12. Mulți sunt pe pământ, cari au auzit ceva despre adevărul prezent, și din pricina neînțelegerii dintre aceia, cari se numesc Studentii Bibliei sunt în necunoștință cu privire la-aceea, că de fapt ce trebuie să facă. Ca unii de aceștia să nu mai poată avea motiv pentru a rămânea în necunoștință, se pare că Dumnezeu vrea să facă cunoscuți ca pe ai săi pe accia cari sunt servii lui credincioși, și aceasta o vor dovedi în timp ce vor aduce lui Iehova adevărată credincioșie și devotament. Atunci accia cari fac parte din clasa „prisonierilor” și accia cari au o cugetare bună și inimă cinstită, să știe precis unde pot să găsească adevărul; și atunci cum spune profetul, „vor fi binecuvântați în Dumnezeul adevărului (a Aminului)”. (Isaia 65:16) „Așa că cine se va binecuvânta în țară (trad. engl. pe pământ) se va binecuvânta în Dumnezeul adevărului”, înseamnă potrivit traducerii literale, cum am amintit mai sus „în Dumnezeul Aminului”, și aceasta înseamnă, în Dumnezeul Domnului Isus Cristos, prin care vor veni binecuvântările. Oamenii trebuie să aibă ocazie, ca să înțeleagă că acesta este adevărul, despre care s'a dat mărturia din partea lui Isus Cristos, ce a incredințat rămășiței sale credincioase, dându-i însărcinarea, ca să pună mărturia.

13. Mardoheu și Estera un anumit timp au fost în serviciul regelui fără să fi fost recunoscuți ca evrei sau iudei. La timpul hotărît, Dumnezeu așa a potrivit treburile lor, încât a trebuit să fie în mod defianțiv făcuți cunoscuți că iudei. Cuvântul

„izraelit” sau „iudeu” înseamnă pe aceia, cari cinstește și laudă pe Iehova Dumnezeu. Și poporul adevărat al lui Dumnezeu a stat un oareșcare timp în serviciul său, însă nu s'a putut deosebi atât de precis de alții cari nu erau în serviciu. Se pare că acuma a sosit timpul, când membrele clasei servului credincios trebuie să fie recunoscuți sau identificați cu totul lămurit ca iudei, sau ca un popor, care cinstește și laudă pe Iehova Dumnezeu, și este devotat cu credincioșie lui și lucrului său. Pentru aceasta declară Iehova: „Servul meu trebuie să se numească cu un alt nume. Din textul sus amintit se arată cu hotărâre, că acesta trebuie să fie numele, pe care îl va hotări sau pe care l'a numit gura Dumnezeului Iehova.

Numele nou

„Celălalt nume” trebuie să fie în strânsă legătură cu Iehova, deoarece Iehova îl dă; și trebuie să fie în strânsă legătură cu Isus Cristos, deoarece din partea lui Iehova este pronunțat hotărât, că el este Dumnezeu Aminului, prin care aceia, cari se binecuvântă pe pământ, trebuie să fie binecuvântați. (Isaia 65:16) Unul din titlurile Domnului Isus Cristos este „Amin”. În acest mod se face el cunoscut când următoarele cuvinte le îndreaptă către biserica Laodicea: „Iată ce zice cel ce este Amin, martorul credincios și adevărat.” (Apocalips 3:14) Iehova a dat Domnului Isus Cristos numele acesta, și Iehova este Dumnezeul lui „Amin” Iehova a trimis pe Isus pe pământ, ca să fie martorul său, și Isus s'a dovedit credincios pe deplin întru executarea lucrului său; și Iehova îi dădu titlul „Amin, martorul credincios și adevărat”.

¹⁵ În introducerea către biserica din Filadelfia, Domnul amintește două clase, mai întâi o clasă credincioasă, și după aceea o clasă necredincioasă, și totuși amândouă se numesc după numele Domnului; și așa se numesc. Despre clasa necredincioasă amintită acolo a zis Isus: „Cari spun că sunt iudei, dar nu sunt, ci mințesc”; și apoi spune către clasa celor credincioși: „Iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit.” (Apocalips 3:9) După aceea adaugă Isus pe mai departe, adresându-se către credincioși: „Eu vin în curând păstrează ce ai, ca nimenea să nu-ți ia coroana.” (Apocalips 3:11) Negreșit, că el a înțeles acolo: „Eu vin încurând la templu”. Când Isus a venit la templul lui Dumnezeu, a găsit o clasă credincioasă, pe care a numit-o „servul cuminte și credincios”. Isus a dat următoarea promisiune clasei acesteia. „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu... voi scrie pe el... numele meu cel nou.” (Apocalips 3:12) Desigur aceasta trebuie să se întâmple la timpul, când pe credincioșii lui îi aduce în templu, și înainte ce aceștia vor fi puși în mărirea cerească. Urmează din aceasta, că acei cari în templu formează o clasă recunoscută încercată, li s'a dat un nume ca martorii credincioși și adevărați ai lui Dumnezeu, deoarece acesta

este numele și titlul Domnului Isus, pe care l'a promis, că îl va scrie pe ei. Unora ca acestora le încredințează mărturia lui, și aceasta trebnice să se deie. (Apocalips 12:17) Acolo, unde Isus înaintea în luptă împotriva organizației lui Satan, poartă titlul: „Cel credincios și adevărat”. Cei ce sunt în strânsă legătură cu el, trebuie să fie asemenea lui, și să poarte numele său. Aceasta explică prevestirea profetului din Isaia 65:16, că el dă serviciului său un alt nume, anume numele „Aminului”, ca astfel oamenii să fie binecuvântați în Dumnezeul lui „Amin”.

O piatră albă.

¹⁶ Afară de pietrele scumpe, cari erau sculptate după ordine pe tăblița de pe piept a preotului mare care servea în cortul întrunirii, erau adăugate încă lângă tăblița de pe piept Urim și Tummin. Cu ajutorul acestora, preotul mare a comunicat cu Iehova, și primea dela Iehova porunci și îndrumări, pe cari trebuia să le transmită popoului său. Cuvântul Urim înseamnă „luminat” și îl arăta pe preotul mare, nu numai ca servul lui Dumnezeu, ci ca pe unul luminat, și Urim l'a luminat cu privire la aceea, ce trebuie să facă. Se poate înțelege, că marele preot a putut să jertfească fără Urim, dar fără de Urim nu a putut să vină în legătură cu Dumnezeu, și nici să fie folosit de Domnul ca o unealtă să comunice popoului său. (4 Moise 27:21; Neemia 7:65) Se pare că este o strânsă legătură între Urim și piatra albă amintită de Isus în legătură cu birui-torii. — Apocalips 2:17.

¹⁷ În cuvintele sale adresate adunării din Pergamus Domnul amintește două clase, una necredincioasă care face îngăduințe, și o altă clasă credincioasă și adevărată; și separă pe una de celălaltă. Clasa credincioasă ocupă o stare hotărâtă împotriva fiecărei părți a organizației lui Satan, și în mod pronunțat se declară de partea Domnului. După aceea spune Domnul, adresându-și cuvintele către clasa credincioșilor: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decât acela, care-l primește.” — Apocalips 2:17.

¹⁸ Singurul alt loc în care se folosește cuvântul grecesc, tradus „piatră albă”, este Fapte 26:10, unde Pavel conform conținutului, spune următoarele: „La vot am votat împotriva lor”. El își dădu votul cu ajutorul unei pietre albe de cremene, și aceasta era un simbol al imputernicirii sau al privilegiului de a alege. Pe când Domnul Isus a venit la templul lui Dumnezeu, și a găsit o clasă credincioasă, așa vorbi despre aceasta ca despre „servul credincios și înțelept”. Acelora cari fac parte din această clasă, nu li se vorbește fiecărui aparte, ci numai unei clase. „Piatra albă” nu se dă numai unei persoane, ci clasei servului credincios. Piatra este semnul recunoașterii sau semnul oficial al acelora, cari sunt servii sau reprezentanții lui Iehova; Iehova își dă votul spre binele acelora, prin Isus Cristos, și arată acest har

clasei credincioasă, în timp ce le dă piatra albă. Un astfel de semn oficios și împărțit cu imputernicire, anume votarea lui Iehova spre binele aprobărilor, acuma exclusiv numai de aceia se va putea recunoaște și înțelege, cari au primit piatra. Cuvintele textului vorbesc despre „un nume, pe care nimeni nu-l cunoaște, afară de acela care-l primește”, arătând astfel clasa, care a primit piatra. Numele nou este scris pe piatră, și aceasta înseamnă că aceasta este clasa, care primește votul sau aprobarea lui Iehova, și cărora le dă privilegiul mare, ca să poarte numele acesta și să aibă o înțelegere clară a lui Iehova și a scopurilor sale. Prin aceasta se întemeiază o împrejurare de incredere între clasa credincioasă și Iehova, și acestei clase i s'a dat privilegiul, ca să înțeleagă scopurile lui Iehova, și să le dea în știre oamenilor. Așa dar există un raport înprumutat sau o strânsă legătură între piatra albă și Urim purtat de preotul mare. Numai clasa preoțească aleasă din fiții lui Levi, recunoscută aprobată, se bucură azi de privilegiul binecuvântat, ca să aibă o apreciere a însemnătății numelui lui Iehova.

10 Între lucrurile prețioase, împărtășite clasei servului, este înțelegerea numelui lui Iehova. Până la venirea Domnului la templul său, numele Iehova a însemnat pentru creștini nu mai mult decât numirea Părintelui ceresc. Avraam a cunoscut numele Iehova, însă acest nume nu a însemnat pentru el și nici pentru oricare alt om o însemnătate deosebită, până când Dumnezeu a explicat lui Moise numele său. Exact aceasta se aplică și asupra Izraelului spiritual. Domnul a descoperit poporului său însemnătatea numelui Iehova, numai după venirea Domnului la templul lui Dumnezeu. Astăzi credincioșii văd, că numele Iehova înseamnă scopurile sale îndeosebi cu privire la poporul său, și în general cu privire la creațiunea sa întreagă. Aceia însă, cari se luptă împotriva vestirii adevărului prezent, nu primesc această explicație a numelui lui Iehova, și nici nu înțeleg însemnătatea proprie a numelui Iehova. Ei nu au primit „piatra albă” astfel nu au primit o numire oficială din partea lui Iehova, și nu există nici o legătură de incredere între ei și Iehova; ei nu au nici un mijloc de comunicație cu el prin cuvântul său, așa după cum a provăzut aceasta pentru cei ce-l iubesc și îl servesc cu credincioșie.

11 „Piatra albă” se pare să fie dată, ca îndosebi să găsească o aplicare asupra rămășiței credincioase, și aceasta este semnul lui Dumnezeu dat rămășiței, pentru slujba lui, și pe mai departe semnul, că clasa rămășiței credincioase în prezent este reprezentanta lui pe pământ. Darea pietrei este o denumire într'un oficiu, ce se dă și se primește cu înțelegere din partea rămășiței. Aceia, cari într'adevăr sunt poporul lui Iehova și astfel urmași credincioși ai lui Cristos, recunosc și înțeleg privilegiile lor și serviciul lor, însă alții nimenia nu au o privire în aceasta. Numai aceia, cari au primit piatra albă cu numele nou, înțeleg. Pentru aceasta spune Scriptura: „Pe care nimenea

nu-l cunoaște, numai acela care-l primește”, adică piatra, numirea oficială din partea lui Dumnezeu.

12 Aceia cari se luptă împotriva vestirii adevărului prezent, nu înțeleg însemnătatea expresiunii „acel serv credincios”; deoarece, dacă ei ar înțelege și ar fi cinstiti ar executa datorințele „servului credincios”. Ei spun despre ei înșiși: „Noi suntem iudei”. Însă Domnul le spune, că ei aparțin sinagegei lui Satan, adică, că ei au ajuns o unealtă în mâna lui Satan. Dacă li se vorbește despre rămășiță, atunci în tot cazul înțeleg bine însemnătatea cuvântului „rămășiță”, însă ei nu înțeleg și nu apreciază relația strânsă dintre Domnul și rămășița sa. Ei știu, că un nume al Atopternicului este Iehova, însă ei nu cred în însemnătatea adevărată și profundă a numelui Iehova, și nici nu primesc aceasta. Ei nu sunt sub mantia dreptății și din acest motiv nici nu pot pricepe. (Psalm 92:6) Din zilele apostolilor și până la venirea Domnului la templul său, expresiunea „serv” nu a fost înțeleasă într'adevăr sau apreciată cum se cuvine de niciun om de pe pământ. Desigur numai aceia au înțeles numele acesta, cari au fost aduși în starea templului, și numai acumă au o idee clară și o apreciere adevărată a acestui nume.

13 Se pare, că din Apocalips 2:17 se arată lămurit, că urmașii credincioși de pe pământ ai lui Isus Cristos, la sfârșitul lunii și în timp ce se află încă pe pământ, trebuie să fie cumva binecuvântați, ce le asigură o apropiere mai de aproape către Iehova, și prin ce voința sa cu privire la dănișii să se stabilească precis, și aceasta le va aduce și o înțelegere a unui nume, care până acuma nu a fost înțeles pe deplin. Acesta este pentru ei așa dar un nume nou.

14 Se pare că nu este nici un motiv bun, ca să mărginim împlinirea textelor Isaia 62:1, 2; Apocalips 2:17, 3:12 și Isaia 65:15 asupra adunării după glorificarea ei cerească. Se pare cu mult mai sigur, că va avea loc cel puțin o împlinire în parte a profețiilor pentru rămășița conținute în aceste texte în timp ce este încă pe pământ. Domnul spune prin profetul său: „Atunci neamurile vor vedea mântuirea (alte trad. dreptatea) ta și toți împărașii slava ta; și-ți vor pune un nume nou, pe care îl va hotări gura Domnului. Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău.” — Isaia 62:2, 3.

15 După ce rămășița credincioasă a lui Iehova a ajuns în marea cerească, națiunile de pe pământ nu ar putea vedea marea lor cu care i-a îmbrăcat Iehova. În timp ce Iehova lasă domnitorilor și popoarelor să vadă aceasta, desigur are în vedere, ca ei, adică oamenii națiunilor să înțeleagă că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, și că el are un popor pe pământ, care își păzește neprihănirea înaintea lui. Aceasta nu se întâmplă în folosul rămășiței, ci pentru mărturie pentru numele lui Iehova, și pentru justificarea numelui său mare, și aceasta o pune la cale prin Sion organizația sa. Pentru aceasta nu dorește Iehova să tacă după

rezidirea Sionului (1918), di dimpolrivă folosește pe martorii săi, și lucrul lor spre onoarea și mărirea sa proprie.

20 Promisiunile prețioase din Apocalips 2:17 și 3:12 sunt pentru „biruitori”. În înțeles general, cuvântul „biruitor” l-am aplicat asupra aceloră, cari sunt credincioși până la moarte. Dacă cineva devine un copil al lui Dumnezeu, atunci trebuie să rămână credincios neîncetat, și lupta trebuie să meargă până la sfârșit, și acest sfârșit vine cu moartea. Oare însă aceasta este singura însemnătate a acestor texte cu privire la biruitori?

21 În Apocalips 15:2 sunt amintiți „biruitorii asupra fiarei și a chipului ei”, și acum se aprobă în general, că așa după cum s'a arătat mai înainte, aceasta s'a întâmplat după 1918, după ce Domnul a venit la templul său. Dumnezeu le dădu biruința asupra fiarei și a chipului fiarei; pentru aceasta închipue toți cei ce stau la mare pe cei o sută patruzeci și patru mii ce formează clasa servului ales. Aceștia sunt învingători și biruitori. Este același cuvânt grecesc, care și în Apocalips 15:2; 2:17 și 3:12 este tradus cu „biruitori”. Este sigur, că învățătura dată în Apocalips s'a dat în folosul adunării lui Dumnezeu, care petrece pe pământ, adevărat rămasășitei; și din aceasta urmează, că biruința amintită în Apocalips capitolele doi și trei, cel puțin în parte are aplicare asupra rămasășitei, în timp ce petrece încă pe pământ, chiar așa după cum aceasta își găsește aplicarea și asupra Apocalips 15:2. Fiindcă aceasta este cuvântul adevărat, ajută afacerea cu privire la clarificarea numelui nou.

22 Iehova a dat în știre, că vrea să aibă în timpul prezent un popor pentru numele său, care îl va lăuda și preamări, și se va codi, ca să dea cinste și mărire căreivă creaturi. Oamenii de acest fel trebuie să fie martorii și reprezentanții săi pe pământ. Aceștia nu pentru aceea sunt aleși, că doar dela natură ar fi mai buni decât alții, ci pentrucă ei încontinuu sunt împotriva a tot ce este împotriva lui Dumnezeu și a împărăției sale. Ei nu numai că se opun, ci iau și o tinută hotărâtă și lămurită de partea lui Iehova și a împărăției sale. Ei poartă un războiu de atac împotriva lui Satan, împotriva învățătorilor săi falși, și a învățăturilor sale falșe, și refuză ca să facă orice învoială cu Satan și organizația sa, și să se roage pentru îndurarea sau să fie îndurători față de ea. Ei nu sunt numai aceia, cari se împotrivesc atacurilor dușmanului, ci ei împing lupta până la porți. (Isaia 28:5, 6) Isus a declarat învățăcelilor săi credincioși: „Eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33) Natural, că cei din rămasășita trebuie să fie biruitori asupra lumii, și ei trebuie să facă aceasta în timp ce aduc ca jertfă lui Dumnezeu și împărăției sale devotament și credincioșie deplină. Pentru aceasta biruința nu se poate mărgini numai la biruința asupra morții și înălțarea la locurile cerești la mărirea nemuririi. În orice caz o parte a biruinței trebuie să aibă loc pe pământ. Aceștia sunt învingătorii organizației lui Satan, pe cari Dumnezeu îi face reprezentanții săi de pe pământ.

în timp ce dă acestei clase votul său și prin urmare dreptul de a purta numele nou, cum este preumbrat simbolic prin piatra albă, și îi face o parte a organizației sale oficiale și de reprezentanții săi de pe pământ.

Martorii săi

23 Dacă facem o privire peste întreaga situație, trebuie să ținem seamă de următoarele texte: Ioan 18:37, unde se arată, că singurul scop pentru care Isus a venit pe pământ a fost acela, ca să mărturisească despre adevăr. Isus Cristos este numit în Apocalips 3:14 „Amin [a! lui Dumnezeu], martorul credincios și adevărat”. Promisiunea sa pentru biruitori așa sună: „Voi scrie pe ei [voi] numele meu cel nou.” (Apocalips 3:12) Afară de aceasta Iehova declară scopul său, de a „lua dintre națiuni un popor pentru numele său”, și că poporul care va fi luat în acest fel va trebui să vestească virtuțile lui Iehova. (Fapte 15:14; 1 Petru 2:9, 10) În textele următoare Iehova Dumnezeu vorbește către servul său ales, în care își găsește sufletul său plăcere (și acesta după cum știm este Isus Cristos); și acestui serv îi vor fi alăturați aceia, cari la venirea Domnului la templul său, formează pe clasa servului credincios și înțelept. Servului i s'a încredințat răspândirea mărturie lui Isus Cristos, și acest lucru trebuie să se facă. (Isaia 42:1, 6, 7; Matei 24:14; Apocalips 12:17) Afară de aceasta Iehova poruncește clasei sale de servi, ca să fie lumină pentru națiunile de pe pământ. (Isaia 42:6) Clasa servului credincios, formează pe mai departe „picioarele” lui Isus Cristos sau ultimele membre ale lui Cristos de pe pământ, cari vestesc pace, cari vorbesc despre zilele eliberării, vestesc ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru și mângăie pe cei întristați. (Isaia 52:7; 61:1, 2) Tot către clasa rămasășitei vorbește Dumnezeu: „În ziua aceea, Iehova Dumnezeul Oștirilor, va fi cunună frumoasă, și diademă măreață pentru rămasășita poporului său, și spirit de judecată pentru cel ce șade la judecată, și tărie la cel ce împing resbelul până la porți.” (Isaia 28:5, 6) Rămasășita s'a făcut o parte a Sionului, organizația lui Dumnezeu. Domnul, Dumnezeu vorbește către această clasă: „Și te vei numi cu nume nou, pe care-l va numi gura lui Iehova.” (Isaia 62:2) Aceste texte dovedesc, că Isus Cristos pe vremea venirii sale la templul lui Iehova și găsind astfel de credincioși, pe cei devotați cu credincioșie îi face o parte a organizației sale și îi invită ca să intre în bucuria Domnului și să ia parte la justificarea numelui și cuvântului lui Iehova; dovedesc pe mai departe, că unii ca aceștia sunt singurii, pe cari Iehova i-a încredințat să-l reprezinte și să transmită vestea (solia) sa; și că aceștia sunt martorii lui Iehova și că Iehova îi numește cu un nume.

24 Dacă ar fi de lipsă și mai multe texte doveditoare, atunci aducem un text, care dă o declarație hotărâtă și convingătoare și sprijinește pe toate celelalte texte anunțate mai înainte; anume Isaia 43:8-12. Mulți oameni cred despre sine,

că sunt servii lui Iehova; este însă un serv ales și numit de însuși Iehova, și că cine este acesta, se dovedește prin aceea, ce aceia fac, cari constituie pe serv. Această clasă pășește înainte așinci, când Iehova are de scop să pună pe pământ o mărturie hotărâtă, pătrunzătoare și accentuată, și aceasta se face în timpul prezent. Iehova lasă să sune porunca: „Scoate pe poporul cel orb, ce are ochi, și pe cel surd, care are urechi.” (Isaia 43:8) Timpul a sosit, ca să fie invitați domnitorii și aceia asupra cărora stăpânesc. Pentru aceasta spune Iehova: „Adunese toate națiunile, și strângă-se toate popoarele! Care dintre ele poate să ne spună aceasta? Să ne dea în știre cele de mai înainte? Aducă pe martorii lor, ca să se îndrepteze; ca să se audă și să se zică: Cu adevărat!” — Isaia 43:9.

10 Zis cu alte cuvinte, fiecare clasă să-și dovedească afirmațiunea, că reprezintă pe Domnul și să se justifice; pe de altă parte aceia, cari neglijează să facă aceasta, să mărturisească, că sunt în nedreptate, și că mărturia martorilor lui Dumnezeu este adevărată. Iehova dă apoi rămășiței sau clasei servului credincios un nume lămurit și hotărât, și acesta este numele nou, și este acelaș nume, pe care l-a dat și lui Isus Cristos: „Amin, martorul credincios și adevărat.” Iehova spune rămășiței, căreia i s'a dat mărturia lui Isus Cristos și trebuie să facă cunoscut împrejurarea, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, Cel prea Înalt: „Voi sunteți martorii mei zice Iehova, voi și robul meu pe care l-am ales, ca să știți, că să mă credeți și să înțelegeți că eu sunt: înainte de mine n'a fost făcut nici un Dumnezeu, și după mine nu va fi. Eu, eu sunt Iehova, și afară de mine nu este niciun mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi: voi imi sunteți martori, zice Iehova, că eu sunt Dumnezeu.”

11 Ca servii credincioși ai lui Dumnezeu și urmași ai lui Isus Cristos, vom continua să folosim uneltele, pe cari Domnul ni le-a pus în mână. Din aceste unelte fac parte „Turnul de Veghere”, corporațiunile „Societatea Turnul de Veghere Biblii și Tractate”, „Asociațiunea Internațională a Studenților în Biblie”, și „Asociația Catedra Poporului”; și aceste vor fi folosite numai ca unelte, ca să pregătim și să publicăm cele de dat în știre sau veste. Noi însă refuzăm să purtăm numele unei corporațiuni, sau a vre-unui om. Prin îndurarea Domnului nostru Isus Cristos și a Părintelui nostru ceresc, totuși cu bucurie primim și purtăm numele, cu care Iehova ne numește, și pe care ni l-a dat, anume „Martorii lui Iehova”. Deacum încolo să fie cunoscut, că noi suntem martorii lui Iehova, și din îndurarea lui dorim să fim martorii credincioși și adevărați ai lui, și să ducem la națiunile de pe pământ vestea numelui său mare. Satan a adus ocară asupra numelui lui Iehova, și toate uneltele lui Satan aduc asemenea ocară, asupra numelui lui Iehova. Ocările, celor cari au adus ocară asupra Dumnezeului Iehova, au căzut pe Isus Cristos și mem-

brele credincioase ale corpului său, și fericiți sunt aceia, dintre rămășiță, cari-au acuma o parte în aceea, ca să poarte ocările și să stea în mijlocul luptei împotriva lui Satan. *Fericiți sunt aceia, cari pot să primească un nume, pe care nu-l dorește nici un om de pe suprafața pământului, afară de aceia, cari sunt devotați pe deplin și fără rezerve lui Iehova.* Numai martorii credincioși și zeloși, cari sunt devotați pe deplin lui Dumnezeu și împărăției sale, se bucură că pot purta numele martorii lui Iehova. Alții pot să poarte orice alt nume, care le place; însă ce privește rămășița, noi purtăm, cu bucurie numele martorii lui Iehova, ca astfel să putem avea parte la justificarea numelui său mare.

Întrebări bereane.

- § 1. Explică pentruce accentuiază Iehova faptul, că el va lua un popor pentru numele său.
- § 2. Arată, dacă avertizarea apostolului din capitolul trei al scrisorii întâie către Corinteni, s'a luat în seamă de către aceia, cari afirmă, că sunt urmașii lui Cristos?
- § 3, 4. Descrie starea, care face necesar un semin de recunoaștere pozitiv al martorilor adevărați ai lui Iehova.
- § 5, 6. Cum clarifică împlinirea Isaia 65:13, 14, că cine sunt înt'adevăr servii credincioși ai Domnului Dumnezeu?
- § 7—9. Către cine sunt îndreptate cuvintele din versetul 15? „Cum vor lăsa ei aleșilor Domnului „numele lor ca blestem”? Intrucât sprijinește 2 Tesal. 2:5 expresiunea din acest loc: „Domnul Iehova te va o-morâ”? Pentruce va folosi Domnul această purtare aspră față de clasa servului rău?
- § 10. Aplică Isaia 62:1, 2.
- § 11, 12. Care este mișcarea purtării și a activității „servului rău” sau a „omului fărădelegii” ce pricinuește pagube deosebite? Pentruce va descoperi pe deplin Domnul pe clasa aceea înainte de a o nimici?
- § 13. Asemănă împrejurările, cari au făcut de lipsă, ca Mardoheu și Estera să fie recunoscuți sau identificați, cu starea poporului adevărat al lui Dumnezeu din timpul prezent.
- § 14, 15. Arată prin asemănarea textelor scripturale, că numele nou dăruit clasei templului, îi face pe aceștia cunoscuți lămurit ca pe martorii credincioși și adevărați ai lui Dumnezeu.
- § 16—18. Arată relația potrivită dintre Urim folosit de preotul mare și „piatra albă”, pe care Domnul o dă biruitorilor.
- § 19—21. Asemănă starea acelor, cari înțeleg însemnătatea numelui lui Iehova, și au primit „piatra albă”, cu starea acelor, cari nu sunt luminați în acest mod și nu sunt aprobați. Care sunt semnele doveditoare, că clasa amintită pe urmă, nu poate să înțeleagă și să prețuiască titlul „servul credincios”, cuvântul „rămășiță” sau numele „serv”?
- § 22. Pentruce se numește numele zcesta promis, un nume „nou”?
- § 23, 24. Pentruce trebuie să deducem că textele amintite sau inspirate în paragraful 23, cel puțin în parte se împlinesc asupra rămășiței cât timp petrece pe pământ.
- § 25—27. Ce se cere dela unul, care dorește să fie recunoscut de Iehova ca „biruitor”?
- § 28. Arată în ce mod este prezis în Scriptură, că la apariția lui Isus Cristos în templul lui Iehova, atunci pe acela, pe cari i-a recunoscut credincioși, i-a imputernicit și i-a denumit martorii lui Iehova.

§ 27. 20. Explica Isata 43:7. Aminește cuvintele lui Iehova, prin cari recunoaște pe clasa servului credincios că pe servul său ales, și îi dă numele nou.

§ 31. Cum va deosebi în mod lămurit numele nou din pricina însemnătății sale deosebite pe servii credincioși ai lui Dumnezeu, de accia cari afirmă că sunt poporul

lui Dumnezeu? Cări sunt unelte, pe cari Iehova Te-pregătit pentru martorii săi, ca să-i pună în stare, să transmită solia sa? Cum vor da semnul de apreciere martorii lui Iehova față de acest nou nume care li s'a dat?

[W. T. din 1 Octombrie 1935]

Prin neascultarea unui om

ADAM ca prințul pământului locuia în Eden. El era desăvârșit, și locuința sa asemenea a fost desăvârșită. Nu se poate spune nicidecum, că era numai în parte desăvârșit, și în timpul acela încă nu a avut ocazie, ca să-și desvolte caracter, și din pricina aceasta caracterul său a rămas nedesvoltat.

Stă scris, că toate lucrurile lui Iehova sunt desăvârșite. (5 Moise 32:4) Lui Adam îi era cu neputință să-și desvolte un caracter, deoarece Dumnezeu l-a creat ca pe un caracter. Fiecare creatură inteligentă este un caracter; este greșit să se spună, că cineva posedă un caracter.

Învățătorii religioși ortodocși au căzut în greșala mare, că omul ar avea un suflet, împotriva căreia Scriptura învață clar, că omul este un suflet. Asemenea au căzut în greșală învățând, că omul ar avea un caracter, până când Scriptura învață că el este un caracter. Dacă Adam ar fi avut de dezvoltat un caracter, atunci nu ar fi fost desăvârșit, când a fost pus la probă, până când Scriptura învață, că el a fost desăvârșit. El a fost înzestrat cu însușirile dreptate, înțelepciune, iubire și putere. Aceasta nu înseamnă însă, că el să bucura de toată înțelepciunea. Scriptura arată, că chiar și cel mai mare dintre toate creaturile lui Dumnezeu, din veac în veac va tot înainta în cunoștință.

Despre aceasta citim în Psalmul 27 versetul 4: „Un lucru cer dela Iehova, și-l doresc serbinte; aș vrea să locuiesc toată viața mea în casa lui Iehova, ca să privesc frumusețea lui Iehova și să mă minunez de templul lui.”

Adam cu toate acestea a avut destulă cunoștință, ca să știe ce trebuie să facă și ce nu trebuie să facă. El a știut ce a fost drept și ce a fost nedrept, deoarece Dumnezeu l-a învățat în privința aceasta. El a avut capacitatea, să și folosească cunoștința amăsurat îndrumărilor lui Dumnezeu, și dacă ar fi făcut aceasta, prin aceasta și-ar fi dovedit înțelepciunea. El a fost îmbrăcat cu putere; el și-a folosit-o în domeniul creației animale și putea să și-o folosească și față de Eva cu dreptate. El posedă însușirea neegosimului, care este expresiunea iubirii, și dacă ar fi folosit-o cu dreptate, atunci prin aceasta și-ar fi dovedit iubirea.

Adam a fost desăvârșit în organismul său. El a fost înzestrat ca toate însușirile. Pentru aceasta a fost un om desăvârșit. Este adevărat, că Adam atunci nu posedă încă multă experiență, însă experiența nu este singura cale la atingerea cunoș-

tinței. Dumnezeu l-a învățat că ce trebuie să facă și ce trebuie să ocolească, și atâta trebuia să fie destul pentru dânsul. Experiența pe care mai târziu a trebuit s'o pățească a întărit numai aceea, ce i-a spus Dumnezeu mai dinainte. Deci lipsa de experiență nu poate să servească de scuză pentru Adam.

Adam a făcut o privire peste pământ, și cu înțelegere clară și desăvârșită a zis: „Toate acestea sunt ale mele, deoarece Iehova mi-a dat stăpânire peste ele.” El a chemat înaintea sa animalele și pascirile, le dădu nume și spuse: „Ele îmi aparțin mie, deoarece Iehova mi-a dat stăpânirea peste ele.” Dacă le-a chemat, au ascultat de voca lui. El privi pe soția sa drăgălașă și frumoasă, și a zis: „Această creatură măreață este a mea, pentru că Dumnezeu a creat-o ca să-mi fie tovarășă și ajutoare.” El se plimba sub niște arbori minunați, respira mirosul plăcut al florilor lor, se nutri din fructele lor și zise: „Toate acestea îmi aparțin, deoarece Dumnezeu le-a potrivit pentru mine. Numai fructul unui anumit pom nu este permis să-l mănânc, despre care m'a încunștințat Dumnezeu; și m'a avertizat, că moartea mă așteaptă, dacă mănânc de pe el.” Probabil că așa a vorbit el către sine însuși: „Toate aceste lucruri sunt ale mele, și anume sub condițiunea să ascult de Creatorul meu, că altfel voi pierde totul.” În așa fel trebuia să fie cugetele sale, deoarece stă scris: „Adam nu a fost înșelat.” (1 Timotei 2:14) Aici avem dovada, că Adam atunci era în posesiunea tuturor capacităților primite dela Dumnezeu, și că aceste capacități erau desăvârșite.

Prințul Adam era bogat, deoarece tot aurul și toate pietrele scumpe îi aparțineau, și toate animalele și turmele de dobitoace mici erau posesiunea lui, pentru că el era omul și reprezentantul onorat al lui Dumnezeu, și lui i s'au predat toate aceste lucruri. El era tare și plin de putere, și nu a știut nimica despre durere. El era fericit, deoarece întreagă împrejurimea lui era plină de fericiere, și deoarece din toate lucrurile ce-l înconjurau izvora prosperitate și pace.

Cineva ar putea să dispună de orice mijloace și posibilități ca să procedeze după dreptate, însă dacă ocaziile sale nu și le folosește în armonie cu aceasta, nu va putea lucra binele. Adam era provăzut cu însușirile înțelepciunii, dreptății, iubirii și puterii, și pe acestea trebuia să le pună în aplicare după alegerea sa liberă. Voința lui Dum-

„nezeu a fost aceea, ca Adam să facă ce e drept. Inșă îi dădu libertatea, ca să aleagă după voia sa proprie binele sau răul. Ce se face contrar iubirii, este egoism. Fructul egoismului este mândria. „Mândria merge înaintea pieririi, și trufia merge înaintea căderii.”

Dumnezeu nu a dat ceva poruncă care ar fi silit pe Adam, ca să-și folosească însușirea iubirii față de Dumnezeu, el numai a inzestrat pe Adam cu aceste însușiri, și i-a spus ce urmare ar avea o procedură egoistă. Iehova a declarat ca regulă pentru toate faptele și purtările că toți aceia, cari iubesc pe Dumnezeu, accia țin poruncile lui Dumnezeu. (Ioan 14:15) Astfel iubirea este împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Dumnezeu își arată iubirea sa față de creaturile sale, intrucât toate câte le face pentru creaturile sale, se întâmplă în neegoism. El a dat creaturii sale desăvârșite dăruire cu rațiune, ocazia, ca în aceasta să fie asemenea lui. Trebuie cunoscut pe Dumnezeu și a umbla pe calea lui Dumnezeu, ca să se poată rămânea în armonie cu el. Adam a cunoscut pe Dumnezeu, deoarece Dumnezeu era în legătură cu dânsul, și Adam a avut ocazia ca să rămână în armonie cu Dumnezeu. O altă lege de bază a lui Iehova ce nu se schimbă și ce este depusă în cuvântul său, este aceea, că cunoașterea lui Dumnezeu și asemănarea lui Dumnezeu, asigură o viață vecinică, fericită.

1. Prințul plin de putere, care atunci a început să pășcască pe calea păcii, perfecțiunii, a frumuseții și a fericirii, și care era înconjurat cu atâtea binecuvântări, și avea atâtea motive ca să călătorească în armonie cu Dumnezeu, putea să se bucure întotdeauna de aceste binecuvântări.

Un cerșetor este un om, care trăește din milă. El nu are nimica, la care să poată avea ceva drept. Călcodată chiar și un cerșetor poate să aibă un ceas fericit, însă numai așa, că după aceea iarăș totdeauna trebuie să se întoarcă și să-și continue calca tristă. Cele șase mii de ani ale istoriei omenesii arată, că întreg neamul omenesc a călătorit calca aceasta a înjosirii, și apoi în decursul vremii au fost îngropați într'o groapă potrivită pentru cei lipsiți.

Dintre multele miliarde de oameni, cari au trăit pe pământ, numai pușini s'au putut bucura de stăpânirea unei bucăți de pământ. Masele oamenilor au lucrat din greu pământul ca niște iobași, au fost apăsați, și li s'au jefuit drepturile ce le aveau între oameni. Ei trebuiau să se lupte împotriva spinilor și pălămidelor și să-și apere viața față de fiarele sălbatice și șerpi. Ei au purtat o luptă disperată împotriva lăcustelor, insectelor și altor plăgi. Ei au suferit de căldura arzătoare și de frigul amarnic, erau îmbrăcați slab și erau nutriți neindestulitor și rău, și înșfârșit la sfârșitul călătoriei lor au trebuit să recunoască, că toate caznele lor au fost zadarnice. O mare parte a producției lor micușe, câștigată cu atâtea osteneală, iarăș se ia dela dânsii de percepții impozitului, și cecacele mai rămâne pentru chinuirea existenței lor, se

poate compara cu mila pe care o primește un cerșetor. Stăpânitorii nemiloși și jefuitorii au siluit omenirea. Ei au fost siliți, ca să ia parte la răboaietele lor nedrepte, afară de lacrimile lor amare au trebuit să-și dea sângele lor cald, în urma boalelor, chinurilor și a mizeriei; au fost răpiți, au suportat dureri corporale și suletești de nedescris, și în urma apăsării nemiloase au trebuit să răpună, au căzut în ghiarele disperării și cu inima sărobită au apus sub pământ.

Profetul a privit la aceste stări și a scris sub inspirație: „M-am uitat apoi la toate asuprașirile cari se fac sub soare; și iată că cei apăsați varsă lacrimi, și nu este nimeni să-i mângăe. Ei sunt pradă silniciei asuprașitorilor lor, și n'are cine să-i mângăe!” — Ecclesiast 4:1.

O parte mică de oameni însă a ajuns în urma călcării legilor dumnezeiești și omenesii, sau prin împrejurări prielnice de cari s'au folosit, în posesiunea de moșii mari, din cari apoi au încasat venituri grase. Ei posed case, pământuri petrolifere, mine, nenumărate turme de vite și altele. Prin silnicie și apăsașe stăpânesc asupra semenilor lor, și primesc pentru aceasta aprobarea fășarnică a măgulitorilor; însă dacă le șosește timpul, și din mâinile lor cad avușile și apun în groapă neplânși și nejelii. Acești puternici numai un scurt timp se bucură de avușile lor pământești, și i-a făcut adeșori mai răi decât pe cei înjosii.

În Ecclesiast 5:13 stă scris: „Este un rău pe care l-am văzut sub soare: avușii păstrate spre nefericirea stăpânului lor.”

Dela zilele Edenului și până azi cu o singură excepție, nici un om nu a trăit pe pământ cu drepturi depline. Această singură excepție a fost Isus din Nazaret, și el însuși a fost „un om care a cunoscut durerile și suferințele”, deoarece a venit jos pe pământ și a purtat păcatele oamenilor, ca astfel aceștia să aibă ocazie, să fie eliberași de apăsașorii lor și să fie împăcași cu Dumnezeu, ca să se bucure în urmă de viața vecinică.

Multe s'au vorbit și scris despre oameșii mari, însă în afară de Isus de fapt nu a mai trăit pe pământ niciun om mare. Toți au fost cerșetori.

Chiar și dacă un om o bucată de vreme poate să posedeze multe bunuri pământești — ca un nume vestit, renume, cinste și altele — totuși aceste incurând trec. Să fie cineva bogat sau sărac, mic ori mare în ochii oamenilor, toate pier încurând, și la urmă fiecare vede, că toate au fost zădărnicii și vanități. Toți au stat în șirul cerșitorilor, până când a venit rândul la dânsii. Aici iarăși este interesant un text din Ecclesiast; citim în capitolul 5 versetul 15: „Cum a iești de gol din pântecetele mamei sale, din care a venit așa se întoarce, și nu poate să ia la mână nimic din toată osteneale lui.”

În 1 Timotei 6:7 stă scris: „Căci noi n'am adus nimic în lume, și fără indoială că nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea.”

Unul din mărtorii inspirați ai lui Iehova a văzut și a scris — în recunoașterea, că toți oamenii

sunt carșitori, și că toate ostenele lor sunt nimicuri, și pe mai departe recunoscând și cauza stării acesteia, — că singura speranță a oamenilor stă în împăcarea cu Iehova Dumnezeu și întru revenirea la armonia cu Creatorul, Pentru aceea a zis: „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Tem-te de Dumnezeu și păzește potuncile lui. Aceasta este datoria oricărui om.” — Eclesiast 12:15.

Esté clar, că omul nu poate să țină poruncile lui Dumnezeu până nu le cunoaște. Satan dușmanul

tuturor oamenilor timp de mai multe secole a ținut pe oameni în orbire față de poruncile lui Dumnezeu. Acuma începe o lumină mare să răsară asupra poporului, și timpul hotărît de Dumnezeu a sosit, ca oamenii să vadă mai clar decât oricând până acuma. Astăzi e posibil a înțelege pentruce prințul Adam a devenit un cerșetor, și pentruce omenirea întreagă constă din înjosiți și a suferit. Acuma chiar și fiecare poate să învețe calea îndurată a lui Dumnezeu, pe care generația decăzută poate să se întoarcă la armonia deplină cu Creatorul.

(W. T. din 1 Octombrie 1931.)

Legământul de binecuvântare al lui Dumnezeu

CUVANTUL „legământ” înseamnă contract, și este o formă de exprimare solemnă a unei învoeli, un contract între mai multe partide, sau din partea unei partide, prin care aceasta se leagă, ca să facă un anumit lucru. La Iehova un contract sau legământ este sfârșit și inviolabil, deoarece Iehova nu se schimbă. (Maleahi 3:6) Dacă a promis ceva, atunci va și împlini. (Eyrei 6:12) Pentru încheierea unui contract se cer cel puțin două partide, pot să fie chiar și mai multe. Dacă numai o partidă este îndatorată să facă anumite lucruri, contractul acela se va numi unilateral; iar dacă ambele partide sunt obligate la împlinirea unor lucruri, atunci se chiamă un contract bilateral. Cu două mii de ani înainte de Isus, Iehova Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam, unul dintre părinții înaintași ai națiunii iudee.

Să se observe, că acest legământ întărit prin jurământ, pe care Iehova l-a încheiat cu Avraam, nu era legat cu nici o condițiune sau mărginire. Despre condițiunile acestui legământ citim următoarele: „Ieși afară din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” (1 Moise 12:1-3) Cu ocazia când Avraam și-a dovedit supunerea deplină, ca să aducă ca jertfă lui Dumnezeu pe Isac fiul său unic, Domnul a întărit legământul cu jurământul său, în timp ce a zis: „Pe mine însumi jur zice Iehova; pentrucă ai făcut lucrul acesta, și n'ai crușat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume, ca stele cerului și nisipul de pe șarmul mării... Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.”

Această declarațiune dumnezeiască, de a binecuvânta toate națiunile și neamurile de pe pământ prin urmașul lui Avraam, era numai una din promisiunile lui Iehova, pe care a întărit-o prin jurământul său, și pentru aceasta cu drept se poate numi legământ unilateral; și anume pe motivul,

că voia lui Dumnezeu a fost și este totdeauna aceea, ca să ducă la îndeplinire scopul său de a binecuvânta neamul omenesc, fără să țină seamă de aceea, că cineva ce face sau ce nu face. El nu a văzut de lipsă, ca să facă legământul atârnat de o oarecare condițiune. El a vestit numai hotărîrea sa binevoitoare cu privire la omenire. Acest legământ nicidecum nu a făcut să atârne binecuvântarea tuturor neamurilor de laptul, că oare Avraam sau poporul lui Dumnezeu face un anumit lucru. Legământul nici aceea nu spune, că fiecare om singurec va trebuie să fie binecuvântat cu viață vecinică; dimpotrivă spune, că toate neamurile de pe pământ trebuie să fie binecuvântate. Aceasta înseamnă, că la timpul stabilit de Dumnezeu fiecare va trebuie să aibă o ocazie deplină și dreaptă, ca să primească viața vecinică; și aceasta cuprinde aceea, că la timpul hotărît de Dumnezeu va trebui să se dea cunoștință și învățătură tuturor oamenilor, ca astfel fiecare să se poată folosi de ocazia ce i se dă pentru câștigarea vieții vecinice. Legământul mai înseamnă, că fiecare va putea să tragă folos din împrejurarea ce i se va oferi. Tuturor aceluia, cari se vor dovedi credincioși în proba și examenul legat cu această ocazie, li se va întinde viața nesfârșită.

I-a plăcut lui Dumnezeu, ca să folosească bărbați și femei în scopul, ca să ilustreze sau să preumbreze anumite părți ale hotărîrilor sale. De exemplu acesta este cazul cu Avraam, care în diferite timpuri, în ilustrație reprezintă pe Dumnezeu; până când Sara, soția sa a fost folosită în scopul, ca să preumbreze și prin icoană să ilustreze legământul lui Dumnezeu cu Avraam, prin care Dumnezeu a promis că va aduce în existență sămânța pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ. Sara era mama lui Isac, care era fiul ei unic. Isac a fost folosit la aceea, ca în umbră să ilustreze pe Isus, fiul lui Dumnezeu, pe Mântuitorul lumii. Hagara a avut un fiu prin Avraam, și Hagara a fost o umbră sau icoană a legământului legii, pe care Iehova l-a legat cu Moise — ca mijlocitor pentru copiii lui Israel — în Egipt. Precum Hagara era în servitute, ca ser-

vitoare a Sferei, tot așa a fost legământul legii, un legământ al servitutei, care nu a adus iudeilor binecuvântări adevărate și dănuitoare. Legământul acesta însă a fost făcut în scopul, ca să arate clar Evreilor, că ei dela sine sunt cu totul nepuțincoși, ca să se ridice la viață, și să le arate, că este cu totul de lipsă un mântuitor pe seama dănilor. După moartea soției sale Sara, Avraam a luat de soție pe Chetura, și prin ea a avut mai mulți copii. Chetura se folosește ca de o ilustrație, ca să preumbreze legământul cel nou, pe care Iehova l-a făcut cu Cristos — ca mijlocitorul pentru omenire — și prin acest legământ se va da ocazie tuturor oamenilor, ca să primească viața vecinică.

În epistola sa către Corinteni în capitolul 4 verseturile dela 22 până la 28, se referă apostolul îndeosebi la ilustrațiile sau preumbrile acestea, în timp ce spune: „Căci este scris, că Avraam a avut doi fii, unul din roabă și unul din femeia slobodă. Cel din roabă s'a născut în chip firesc, dar cel din femeia slobodă s'a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate în alt înțeles; acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Hagara, — căci Hagara este muntele Sinai din Arabia; — și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este liber, și el este mama noastră. Fiindcă este scris: „Bucură-te steapo, care nu naști deloc! Labunește de bucurie și strigă, tu care nu ești în dureri de naștere! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare, decât copiii celei cu bărbat." Și voi fraților ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței." Isaac reprezintă în umbră pe Cristosul întreg, capul și corpul; Isus este capul și aleșii sunt membrele corpului său.

Se va observa, că legământul lui Dumnezeu cu Avraam a promis, că va avea o sămânță sau urmaș, care va binecuvânta toate neamurile de pe pământ. Această sămânță este Mântuitorul Isus Cristos, răscumpărătorul lumii; și prin primire în familia lui Dumnezeu, creștinii adevărați, aleșii, membrele corpului lui Cristos, vor fi făcuți o parte a acestei semințe. Despre aceasta citim în Galateni 3 verseturile 8 și 16: „Scriptura deasemenea, fiindcă prevedea, că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri, prin credință a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine." Acum făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice: și semințelor, ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „și seminței tale, care este Cristos.”

Înainte ce binecuvântările promise ar putea să vină la oamenii de pe pământ, mai întâi a trebuit să vină sămânța aceasta promisă. Izraeliții de altfel numiți și Iudei, natural că au așteptat, că unul din urmașii direcți ai lui Avraam va deveni rege, și că prin acest rege și împărăția sa se vor binecuvânta toate nașionile de pe pământ, în timp ce nașionile asemenea ar primi binecuvântările, cari mai întâi ar veni la Evrei. Din această pricină

au privit Evreii pe deplin credincioși cu mare așteptare la nașterea aceuia, care trebuia să le fie rege. Speranțele lor le-au bazat pe promisiunea dată de repetate ori de Iehova. Fără îndoială unii vor fi avut cugetul, că Isaac fiul lui Avraam ar fi acela, prin care trebuie să vină binecuvântarea. Însă în 1 Moise 25 versetul 11, se anunță: „După moartea lui Avraam, Dumnezeu a binecuvântat pe fiul său Isaac. El locuia lângă fântâna „Celui viu, care mă vede. Pe când Isaac era de șasezeci de ani, el și soția sa au avut doi fii, gemeni, cari au primit numirile Iacob și Esau

Isaac a ieșit atunci, ca să locuiască în țara Filistenilor. În timp ce petrecea acolo, Iehova a vorbit către dânsul: „Rămâi în țara în care îți voi spune. Locuiește ca străin în țara aceasta; eu voi fi cu tine, și te voi binecuvânta; căci toate ținuturile acestea îți le voi da ție și seminței tale, și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam. Țiți voi înmulți sămânța ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea; și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta." Aceasta este darea de seamă din cartea întâie a lui Moise 26:3 și 4. În acest mod promisiunea avraamică a fost transpusă pe Isaac. Înainte de moartea sa Isaac a binecuvântat pe fiul său Iacob, și acesta din urmă a devenit moștenitorul tatălui său cu privire la promisiunea avraamică. După regula rândului de moștenire fiul întâi născut sau mai bătrân a fost moștenitorul lăsământului părintelui său, precum și a tuturor drepturilor sau privilegiilor legate cu acest lăsământ, numai dacă nu cumva s'a făcut vre-o hotărîre de altfel. Esau fratele gemen al lui Iacob, care cu vre-o câteva clipe mai repede a văzut lumina, după această regulă de moștenire trebuia să fie moștenitorul promisiunii avraamice și a tatălui său. Pentru aceasta dreptul său de întâi născut a cuprins în sine și promisiunea avraamică. Domnul însă a făcut să fie înțeles clar, că aici trebuie să aibă loc o abatere dela regula obicinuită, și că Iacob, nu Esau trebuia să fie moștenitorul. Cum era de știut, că mama va da naștere la doi gemeni, surl înainte de timpul nașterii a întreat ea pe Domnul cu privire la copiii așteptați, și Domnul i-a spus, că va da viață la doi fii, și că cel mai mare va trebuie să servească celui mai mic. Darea de seamă despre aceasta o găsim în 1 Moise 25:21-23, cum urmează: „Isaac s'a rugat Domnului pentru nevastă-sa, căci era steapă, și Domnul l-a ascultat: Nevastă-sa Rebeca a rămas însărcinată. Copiii se băteau în pântecul ei și ea a zis: Dacă-i așa, pentru ce mai sunt însărcinată? S'a dus să întrebe pe Domnul. Și Domnul i-a zis: Două neamuri sunt în pântecul tău, și două noroade se vor despărți la ieșirea din pântecul tău. Unul din noroadele acestea va fi mai mare decât celălalt, și cel mai mare va sluji celui mai mic." Aceasta arată fără să se poată desmînți, că hotărîrea lui Iehova a fost aceea ca să-l facă pe Iacob, cel din urmă născut urmașul și moștenitorul promisiunii avraamice.

(W. T. dia 1 Octombrie 1931)

Un împărat va domni în dreptate

ÎN decursul domniei regelui Solomon asupra națiunii Izrael, s'au părăndat niste evenimente interesante. După domnia lui Solomon, împărăția Izraelului a început să decadă repede. Din timp în timp a mai încercat câte un om sincer în slujba de rege ca să îndrepte pe popor la credincioșie față de Dumnezeu, însă încercările acestea numai în parte au avut rezultat. Cei dintâi rege al lui Izrael a fost poșit de popor și anume în contra voinței lui Dumnezeu. Cei din urmă rege al Izraelului a atins culmea idolatriei și a depravării. Pentru aceasta a vorbit Dumnezeu despre regi: „Ți-am dat un împărat (pe Saul) în mânia mea, și ți-l iau în urgia mea.” — Hosea 13:11.

Chipurile și umbrele, prin cari Dumnezeu a promis în vorbe simbolice, că el va întemeia pe pământ o împărăție pe pământ spre binele omenirii, erau deja pregătite. Experiențele Izraeliților au dovedit nepuțința omului de a întemeia o împărăție dreaptă, atât timp până când Satan, domnitorul nevăzut, își practică puterea și influența sa asupra oamenilor.

Cupăce domnia lui Izrael și-a dovedit aplecarea să urmeze influența nelegiuită a lui Satan, și după domniei lui au atins culmea blăstămăției, Dumnezeu a dat în știre hotărîrea sa de a sfârșia împărăția lui Izrael: „Deaceia așa vorbește Iehova, Dumnezeu: Pentru că vă fălșiți cu nelegiuirea voastră, vădindu-vă fatădelegile, arătându-vă păcatele în toate faptele voastre; pentru că vă fălșiți cu ele, veți fi prinși de mâna lui. Și tu domn nelegiuit, gata să fii ucis, domn al lui Izrael, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Iehova Dumnezeu. La o parte cu înțira, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi de jos cunună, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc numai la venirea aceluia, care are drept la ea, și în mâna căruia o voi incredința.” — Ezechiel 21:29-32.

Prin această sentință, a repetat Dumnezeu iarăși promisiunea sa hotărîtă, ca să întemeieze la timpul său hotărît o împărăție pe pământ pentru oameni, și domnia s'o dea „aceluia, care are dreptul” să domnească. După detronizarea lui Zedechia, Iudeii nu au mai avut niciodată de atunci un împărat propriu. Deoarece împărăția lor a fost un tip, și misiunea ei și-a împlinit-o, națiunea Izraelită, ca națiune niciodată nu a fost restatornicită, și nici nu va fi niciodată. Iudeii cu toate acestea vor ajunge în posesiunea patriei lor și vor fi restatorniciți, și vor trăi sub domnia aceluia, pe care l-au preumbrit David și Solomon.

În decursul guvernării iudee, Dumnezeu a pus la cale mai mulți oameni credincioși și adevărați, cari în realitate de vorbitorii lui Dumnezeu au prezis în numele său. Miezul vestirii lor a fost viitoarea împărăție dumnezeiască pe scama oamenilor. Ei priveau înainte la timpul viitor, unde

acela, icoana căruia a fost Moise, va trebui să se nască ca făcitor din seminția lui Iuda, după linia lui David. Isaia a profetit despre timpul nașterii acestui domnitor, și a zis în viziunea sa profetică despre măreția, domnia și puterea acestuia: „Căci un copil ni s'a născut, un fiu ni s'a dat, și domnia se va edihni pe umărul lui; Il vor numi: Minunat, Sfelaic, Dumnezeu tare, Părintele veciniciilor, Domn al Păcii. El va face ca domnia lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui; o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, deacum și'n veci de veci: iată ce va face răvna Domnului Oștirilor.” — Isaia 9:6, 7.

Profetul Ieremia a mărturisit, că Iehova Dumnezeu este Regele Veciniciiei, și că mânia sa va revărse o asupra națiunilor de sub stăpânirea lui Satan, și că ele nu vor fi în stare să supoarte mânia sa. — Ieremia 10:10-12.

Profetul Ezechiel a profetit despre re'ntoarcerea Evreilor în patria lor, despre învierea morșilor, despre întemeierea unui guvern dumnezeesc, și cum oamenii vor veni sub stăpânirea aceluia puternic Messia, care a fost preumbrit prin David. — Ezechiel 37:24.

Profetul Obadia a prezis înainte timpul, când organizația lui Satan, indeosebi stăpânirea lui Edom și a tot ce a fost preumbrit prin Edom, va trebui să se prăbușească; și cum organizația lui Dumnezeu ilustrată prin muntele Sion, va fi calea hotărîtă de Dumnezeu, ca să aducă popoarelor mântuire, eliberare, stăpânire dumnezeiască și binecuvântări. — Obadia 1:21.

Profetul Hagai a prezis înainte, că va veni un timp, când Dumnezeu va întemeia pe pământ o guvernare, care va nimici pattea văzută a organizației lui Satan, și după aceea va aduce oamenilor binecuvântările, după cari au dorit atât de mult. — Hagai 2:6, 7, 21-22.

Neemia și Ezra erau oamenii lui Dumnezeu în Izrael, și activitatea lor precum și numele lor sunt însemnate în cărțile ce poartă numele lor. Activitatea pe care au desfășurat-o sub conducerea lui Iehova, a preumbrit opera de restatornicire, aceea ce Dumnezeu prin împărăția sa dreaptă de sub comanda supremă a lui Messia va face.

Habacuc a profetit despre marele războiu al Armagedonului împotriva lui Satan și a puterilor sale rele, în care organizația lui Satan va cădea, și niciodată nu se va mai scula; și cum unșii lui Dumnezeu vor primi și binecuvânta popoarele. — Habacuc 3:1-13.

Zaharia a profetit despre atacul din urmă al organizației Diavolului împotriva poporului lui Dumnezeu, și cum Domnul va câștiga lupta pentru poporul său, și cum va întemeia împărăția sa dreaptă peste întreg pământul prin care poporul va fi binecuvântat. — Zaharia 14:1-10.

Cu profetul Maleahi se încheie rândul profetiilor Testamentului Vechiu, El a profetit despre